

Arrest

nr. 103 843 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 maart 2011 diende verzoeksters Spaanse echtgenoot een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.2. Op 11 april 2011 werd verzoeksters echtgenoot in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 5 september 2012 en 16 oktober 2012 dienden verzoekster en haar kinderen een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Spaanse echtgenoot/hun Spaanse vader.

1.4. Op 3 december 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te

verlaten (bijlage 21) t.a.v. verzoeksters echtgenoot, die hiervan in kennis werd gesteld op 12 december 2012. Verzoeksters echtgenoot diende tegen deze beslissing een afzonderlijk schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad, dat verworpen werd bij arrest nr. 103 845 van 30 mei 2013.

1.5. Eveneens op 3 december 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) t.a.v. verzoekster. Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 11 december 2012.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5.09.2012 werd ingediend door: B.N. , Nationaliteit: Marokko ; Geboortedatum: (...) , Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene Spaanse echtgenoot kan echter niet langer het verblijfsrecht uitoefenen. Er werd daarom een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht (zie de beslissing van de echtgenoot). Vandaar dat betrokkene in functie van haar man het verblijfsrecht niet meer kan verwerven.. .

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.(…)”

1.6. Nog op 3 december 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) t.a.v. verzoeksters minderjarige kinderen. Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 12 december 2012. Verzoekster en haar echtgenoot dienden, in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers, tegen deze beslissing een afzonderlijk schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad, dat verworpen werd bij arrest nr. 103 847 van 30 mei 2013.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet “*juncto artikel 6 EVRM*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“(…) Verzoekster is getrouwd met de heer [A.M.], van Spaanse nationaliteit, aan wie een “beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten” d.d. 03/12/2012, werd betekend op 12/12/2012.

Aangezien de echtgenoot een beroep tot nietigverklaring instelt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en hiertoe tijd heeft tegen uiterlijk 11/01/2012, gelet op de betekening van de bestreden beslissing op 12/12/2012.

Aangezien dit beroep een schorsende werking heeft overeenkomstig art. 39/79 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat haar echtgenoot inmiddels trouwens voltijds tewerkgesteld is bij [E.C.], gelegen te [...].

Aangezien zij als familielid van een burger van de Unie zich dan ook beroept op art. 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat haar verblijf niet kan beëindigd worden zolang haar Spaanse echtgenoot zijn schorsende beroepsmogelijkheden benut tegen de “beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten” d.d. 03/12/2012, die hem werd betekend op 12/12/2012.(…)”

2.2. Artikel 6 van het EVRM heeft betrekking heeft op geschillen omtrent burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM, *Maaouia v. France ECHR 2000-X*; RvS 22 mei 2002, nr. 106.741; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen,

Intersentia, 2004, vol I, 409), wat onderhavige betwisting niet is, zodat voormelde verdragsbepaling te dezen niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat *“haar verblijf niet kan beëindigd worden zolang haar Spaanse echtgenoot zijn schorsende beroepsmogelijkheden benut”* tegen voormelde beslissing.

2.5. De beslissing van 3 december 2012 waarbij het verblijfsrecht van de heer A.M. wordt beëindigd, wordt tot aan haar eventuele vernietiging geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilège du préalable’*), zodat het bestuur er derhalve wel degelijk naar mag verwijzen in de bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoeksters echtgenoot zijn beroepsmogelijkheden uitput t.a.v. de jegens hem getroffen beslissing en dat tegen onderhavige bestreden beslissing een beroep wordt aangetekend, heeft als gevolg de toepassing van artikel 39/79, 7° van de Vreemdelingenwet, waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift. Het gegeven dat aan een beroepsmogelijkheid schorsende werking wordt verleend, heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing.

2.6. Wat betreft de aan het verzoekschrift toegevoegde arbeidsovereenkomst van verzoeksters echtgenoot, merkt de Raad op dat deze overeenkomst dateert van 30 december 2012. De Raad kan niet besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing aan de hand van een stuk dat dateert van na het treffen van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.7. In een tweede middel werpt verzoekster de schending van het evenredigheidsbeginsel op.

Verzoekster betoogt als volgt:

*“(…) Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;
Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die voortspruiten uit het bestreden bevel;
Dat het onevenredig is om verzoekster die op 17/03/2011 een verklaring van inschrijving kreeg haar verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.
Dat zij en haar gezin (echtgenoot + 5 kinderen) inmiddels hun leven hebben opgebouwd in België.
Dat de kinderen in België schoollopen en alhier hun schoolcarrière wensen verder te zetten. Dat de ten deze bestreden beslissing met zich meebrengt dat de kinderen hun schooljaar abrupt dienen te onderbreken, wat een verlies van een schooljaar inhoudt voor de kinderen.
Dat haar echtgenoot inmiddels trouwens voltijds tewerkgesteld is bij E.C., gelegen te (...).
De ten deze bestreden beslissing houdt dan ook duidelijk een schending in van het evenredigheidsbeginsel. (...)”*

2.8. Het proportionaliteitsbeginsel maakt een toepassing uit van het redelijkheidsbeginsel. Het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.9. Verzoekster betoogt dat *“zij en haar gezin (echtgenote + 5 kinderen) inmiddels hun leven hebben opgebouwd in België”*, maar laat na dit op enigerlei wijze aan te tonen, zodat haar bloot en niet geconcretiseerd betoog de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Waar verzoekster verwijst naar haar echtgenoot en kinderen, merkt de Raad daarenboven op dat zij niet het voorwerp uitmaken van de bestreden beslissing. De Raad wijst er wel op dat verzoeksters gehele gezin eveneens beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht kreeg (cf. punt 1.4. en 1.6.) Verzoeksters persoonlijke inschatting van haar situatie toont geen schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

2.10. Waar verzoekster opnieuw verwijst naar de arbeidsovereenkomst van haar echtgenoot, volstaat het te verwijzen naar hetgeen gesteld werd in punt 2.6.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA